

Откровението на Исус Христос — номер пет

Исая Четиридесета: Утешавайте, утешавайте народа Ми

Jeff Pippenger

2023-10-25

В първите седемнадесет стиха на Исая четиридесета глава сто четиридесет и четирите хиляди са пророчески поставени в края на три и половина дни, когато те бяха лежали мъртви по улиците, докато светът се радваше. Всички пророци са в съгласие помежду си и пророческите събития, които представят, винаги съответстват на тези у другите пророци, защото Бог не е Бог на безредие.

И духовете на пророците се покоряват на пророците. Защото Бог не е Бог на безредие, а на мир, както е във всички църкви на светиите. 1 Коринтяни 14:32, 33.

Утешителят, Когото Исус обеща да изпрати в Своето отсъствие, бе вложен в самите първи думи на първия стих на двадесет и шестте глави, които съставят последния пророчески разказ на Исая. „Утешавайте, утешавайте людете Ми, казва вашият Бог.“ Правилото за първото споменаване подчертава, че следващите двадесет и шест глави трябва да бъдат разбрани във връзка със свършеното и окончателно изпълнение на идването на Утешителя.

И Аз ще помоля Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас довека.... А Утешителят, Който е Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, що съм ви казал. Йоан 14:16, 26.

Среднощният вик от милеристката история се повтаря в историята на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Има един свят, който лежи в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта — заспал, заспал. Кой изпитват душевно мъчение, за да ги събудят? Какъв глас може да ги достигне? Умът ми бе пренесен в бъдещето, когато ще бъде даден знакът. „Ето, Младоженецът иде; излезте да го посрещнете.“ Но някои ще са се забавили да придобият масло за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, който е представен чрез маслото, не може да се предава.“ Review and Herald, February 11, 1896.

Задава се въпросът: „кой глас може“ да „събуди“ онези, които са „заспали“? „Гласът“, който ги събужда в четиридесетата глава на Исая, е „гласът“, който „вика“ в „пустинята“.

Говорете утешително на Йерусалим и извикайте към него, че воюването му се свърши, че беззаконието му се прости; защото прие от ръката Господня двойно за всичките си грехове. „Гласът“ на онзи, който „вика“ в пустинята.... Исая 40:2, 3.

Вестта на среднощния вик е също и вестта за късния дъжд.

„Вие отдалечавате твърде много идването на Господа. Видях, че късният дъжд идваше [внезапно като] среднощния вик и с десет пъти по-голяма сила.“ Spalding and Magan, 5.

Един от многото символи, откриващи се в Божието Слово, който представя вестта на късния дъжд, е символът, разпознаван чрез удвояване на думи или изрази. Удвояването на думи или изрази е символ на Среднощния вик, или вестта на късния дъжд в последните дни. Символиката на удвоеното „утешавайте, утешавайте“ поставя началото на четиридесета глава на Исаия във времето на забавянето, когато вестта, представена като Среднощния вик от притчата за десетте девизи, трябва да бъде разпозната и след това прогласена. В онова време Христос изпраща Утешителя, за да събуди спящите девизи, които пророчески са представени като спящи, а в някои пророчески пасажки — като спящи съня на смъртта. Първият стих на Исаия 40 е пророчески разположен три и половина символични дни „след“ разочарованието от 18 юли 2020 г., защото тогава Утешителят е изпратен, за да събуди онези, които спят. Три и половина дни са символ на пустиня, и именно там „гласът“ започва да „вика“.

Откровение единадесета глава, Езекиил тридесет и седма глава, Матей двадесет и пета глава и историята на милеритите (заедно със същите ориентири в историята на милеритите, които се срещат във всяко реформационно движение) се съчетават, за да посочат един „специфичен процес“ на събуждане на спящите девизи. Процесът започва с това, че девизите заспиват при разочарованието. Периодът на забавянето, който започва при разочарованието, в крайна сметка бива разпознат като времето на забавяне. Последната част от времето на забавяне е развитието на вестта на Среднощния вик. Когато вестта бъде утвърдена, тогава тя се прогласява, докато достигне своята кулминация — съда.

Вестителят, представен като „гласът“ в Исаия, попита каква е вестта, която трябваше да бъде прогласена. Беше му казано със символичен език да представи вестта на исляма. Пророческата вест на исляма не може да бъде отделена от скоро идващия неделен закон, защото ислямът е тръбна сила, а седемте тръби от Откровение представят Божия съд над силите, които приемат неделни закони. Тези сили бяха езическият Рим през 321 г., символ на змея; папският Рим през 538 г., символ на звяра; и скоро идващият неделен закон в Съединените щати, символ на лъжепророка.

Във връзка с установяването на това какво послание трябваше да възвести „гласът“, който бе викал в пустинята, стоеше обещанието, че Божието слово никога не се проваля. „Обещанието и уверението“, че Божието слово никога не се проваля, се намира в същата пророческа обстановка, която в Авакум, глава втора, стих трети, е изразена така: „в края то ще проговори и няма да излъже; ако и да се бави, чакай го; защото непременно ще дойде, няма да се забави.“ Посланието на исляма никога няма да се провали; то непременно ще дойде. Последният стих на Исаия, глава четиридесета, се обръща към онези, които чакат видението в Авакум.

Но онези, които чакат Господа, ще подновят силата си; ще се издигнат с крила като орли; ще тичат и няма да се уморят; и ще ходят, и няма да отпаднат. Исаия 40:31.

„Скритата история“ на седемте гръма, която сега се разпечатва, определя три ориентирни момента, които започват и завършват с разочарование. В тази символична история има три ориентирни момента, разделени от два периода от време. Едно разочарование поставя началото на времето на забавяне. Времето на забавяне води до поправената вест и предсказание на Среднощния вик. Вестта на Среднощния вик поставя началото на период на прогласяване на вестта на Среднощния вик, който води до второ разочарование, представено като съд. Тези три стъпки, разделени от два периода от време, представляват Алфата и Омегата, както са създадени в еврейската дума „истина“.

В Езекиил тридесет и седма глава Езекиил също така представлява „гласа“ от Исая четиридесета глава. Гласът в Исая четиридесета глава пита: „Какво да проглася?“ Тогава „гласът“ в Езекиил тридесет и седма глава, седми стих, „пророкува, както“ му „бе заповядано“.

И пророкувах, както ми бе заповядано; и докато пророкувах, настана шум, и ето, тресене, и костите се събраха, кост към костта си. И когато погледнах, ето, жилите и плътта се появиха върху тях, и кожата ги покри отгоре; но в тях нямаше дъх. Езекиил 37:7, 8.

Първото пророчество на Езекиил събра костите и плътта заедно, но те още не бяха живи. „И тъй“, Езекиил „пророкува, както му“ бе „заповядано“ втори път. Второто пророчество доведе телата до живот. Двете пророчества са предобразени в сътворението на Адам.

И Господ Бог създаде човека от пръстта на земята и вдъхна в ноздрите му дихание за живот; и човекът стана жива душа. Битие 2:7.

Двуетапният процес на съживяването на мъртвите сухи кости е споменат за пръв път при сътворението на Адам, като по този начин се подчертава, че Божието пророческо Слово е също и Неговата творческа сила. Бог най-напред „създаде“ Адам, а първото пророчество на Езекиил събра костите и телата заедно; след това Бог „вдъхна в ноздрите му дихание за живот; и човекът стана жива душа.“

Второто пророчество на Езекиил беше отправено „към вятъра“, а не към костите, защото му беше казано: „кажи на вятъра“, „Ела от четирите ветрища, о, дихание, и духни върху тези убити, за да оживеят.“ Второто пророчество на Езекиил, което довежда мъртвите тела до живот като могъща войска, беше отправено не към мъртвите тела, а към вятъра. То беше заповед към вятъра да духне върху телата. Първият път, когато думата „дихание“ се споменава в Божието Слово, е при сътворението на Адам, и там тя е определена като диханието на живота; и онова, което внася живот в мъртвите тела, идва от четирите ветрища.

„Ангели удържат четирите ветрове, представени като разярен кон, който се стреми да се изтръгне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разорение и смърт по пътя си.

„Ще спим ли на самия праг на вечния свят? Ще бъдем ли вяли, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието на Бога, вдъхнати в Неговия народ, за да

може той да се изправи на нозете си и да живее.“ Manuscript Releases, том 20, 217.

Двата въпроса тук са: ще спим ли и ще бъдем ли мъртви?... две названия за едно и също пророческо състояние. Вестта за четирите ветрове, които са възпирани от ангели, е вестта, която причинява диханието Божие да влезе в мъртвите и ги кара да се изправят и да живеят. Вестта за четирите ветрове е вестта за гневния кон на исляма. Вестта за четирите ветрове в книгата Откровение е запечатващата вест. Запечатващата вест от Откровение 7:1–3 е вестта, която посочва, че четирите ветрове са възпирани, докато слугите Божии не бъдат запечатани.

И след това видях четири ангела, стоящи на четирите краища на земята, които държаха четирите земни ветрове, за да не духа вятър на земята, нито на морето, нито на някое дърво. И видях друг ангел, който възлизаше от изток, като имаше печата на живия Бог; и той извика с висок глас към четирите ангела, на които бе дадено да повреждат земята и морето, като казваше: Не повреждайте нито земята, нито морето, нито дърветата, докле не положим печат на челата на слугите на нашия Бог. Откровение 7:1–3.

Второто пророчество на Езекил бе насочено към вятъра, а животът, който вятърът донесе на телата, произхождаше от вестта на четирите ветрове. В стихове осми до десети от Езекил тридесет и седма глава думите, които се явяват като „вятър“ или „дъх“, са една и съща еврейска дума при всяка поява. Бог вдъхна в Адам диханието на живота, а в Езекил диханието на живота е вестта за запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, която идва от четирите ветрове. Тази вест донася Божията творческа сила на телата, които са били събрани в долината на смъртта чрез първата вест. Вестта на четирите ветрове е вестта за исляма, който носи съд над Съединените щати заради неделния закон. Това е вестта на Среднощния вик.

Скритата история на седемте гръма започва с едно разочарование, което поставя началото на времето на забавянето. В Откровение единадесета глава, когато двамата пророци бяха убити на 18 юли 2020 г., времето на забавянето започна. Езекиил беше сред мъртвите, когато Господ попита Езекиил дали двамата свидетели, които лежат мъртви на улицата, могат да оживеят.

Ръката на Господа беше върху мен и ме изведе чрез Духа Господен, и ме постави в сред долината, която беше пълна с кости; и ме накара да мина край тях наоколо; и ето, те бяха твърде много по лицето на долината; и ето, бяха твърде сухи. И ми рече: Сине човешки, могат ли да оживеят тези кости? А аз отговорих: О, Господи Боже, Ти знаеш. Езекиил 37:1–3.

В седми стих, когато Езекиил изрича първото от двете пророчества, вестта беше просто: „О, вие сухи кости, чуйте словото Господне.“ Йоан, в Откровението, записва: „блажени са онези, които слушат думите на пророчеството на тази книга.“ Езекиил представя мъртвите сухи кости, които са благословени, като онези, които чуват Езекиилевата заповед да чуят Словото Господне, а Неговото Слово е Истина. Във втора глава на Езекиил е описана опитността на онези, които чуват Божието слово.

И Той ми каза: Сине човешки, изправи се на нозете си, и аз ще говоря с тебе. И Духът влезе в мене, когато ми говореше, и ме изправи на нозете ми, така че чух Онзи, Който ми говореше. Езекиил 2:1, 2.

В Откровение единадесета глава, когато мъртвите тела чуват Словото на Господа, Утешителят влиза в тях и те се изправят на краката си. Утешителят е Този, Който ги поставя на краката им.

И след три дни и половина дух на живот от Бога влезе в тях, и те се изправиха на нозете си; и голям страх падна върху онези, които ги гледаха. Откровение 11:11.

Изправянето на мъртвите е първа стъпка в един двустепенен процес, който ги издига от гробовете им, за да станат знамето, което се издига при съда на неделния закон. Когато се изправят в глава единадесета, „голям страх“ обзема онези, които ги виждат.

И ще премине към крепостта си от страх, и първенците му ще се уплашат от знамето, казва Господ, чийто огън е в Сион и чиято пещ е в Ерусалим. Исая 31:9.

Викът в полунощ от историята на милеритите беше втората част от вестта на втория ангел. Вестта на втория ангел произведе отделяне на милеритите от църквите, които тогава бяха определени като дъщерите на Вавилон, и верните бяха призовани да излязат и да застанат заедно с милеритите. Чрез тази вест беше формирано едно „тяло“ от вярващи, а след това втората стъпка беше вестта на Вика в полунощ, която се присъедини към втората вест и ѝ придаде сила. Тогава милеритите се превърнаха в мощна войска, която понесе вестта като приливна вълна по цялата земя. Този двустъпков процес са двата гласа от Откровение осемнадесета глава и е тъждественият процес на възкресението на мъртвите сухи кости в Езекиил, които бяха убити на улицата в Откровение единадесета глава.

„Бяха изпратени ангели да помогнат на могъщия ангел от небето и аз чух гласове, които сякаш звучаха навсякъде: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и за да не приемете от язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония. Тази вест изглеждаше като допълнение към третата вест и се присъедини към нея, както среднощният вик се присъедини към вестта на втория ангел през 1844 година.“ Spiritual Gifts, том 1, 195, 196.

Първият ориентир в скритата история на седемте гръмове е разочарованието, което поставя началото на времето на забавянето. Времето на забавянето е период, представен като три и половина дни, което е символ на пустинята. В края на четиридесетте години на скитане в пустинята Исус Навин поведе могъща войска в Обетованата земя. В края на трите и половина дни Езекиил е отведен в долината на смъртта и му е казано да заповяда на мъртвите тела да „чуят словото Господне“. Езекиил е „глас“, който вика в пустинята. Заповедта да се чуе Словото Господне събира частите на телата, но те все още не са живи, все още не са войска, все още не са запечатани. „Словото Господне“, което Езекиил изрича във втора глава, показва, че когато Утешителят пристигне, Божият народ се изправя, докато едновременно чува Словото Господне. Христос обеща, че ще изпрати Утешителя три и половина дни след като бяха убити на улицата.

Щом веднъж се изправят, телата, „които още не са живи“, ще получат второ пророчество. „Гласът на викация в пустинята“ в Исаия пита какво е пророчеството, което трябва да възвести. „Вестта“, която и на Езекиил, и на „гласа“ в Исаия четиридесета глава е заповядано да представят, е вестта на исляма. Когато това пророчество бъде изречено, „Адам“ оживява като могъща войска. Тогава живите двама свидетели възвестяват вестта за съда на исляма над Съединените щати поради приемането на скоро предстоящия неделен закон. Съдът на неделния закон е третият ориентир в скритата история на седемте гръма. Когато той се изпълни, войската е издигната като знаме към небето и е представена в Откровение четиринадесета глава.

„Имала съм опитност в първата, втората и третата ангелска вест. Ангелите са представени като летящи посред небето, възвестявайки на света предупредителна вест, която има пряко отношение към хората, живеещи в последните дни от историята на тази земя. Никой не чува гласа на тези ангели, защото те са символ, представящ Божия народ, който работи в съгласие с небесната вселена. Мъже и жени, просветени от Божия Дух и осветени чрез истината, прогласяват трите вести в определения им ред.“ Избрани вести, книга 2, 387.

Издигнатото знаме е третият ангел, който лети посред небето и предупреждава човечеството да не приеме белега на звяра. Могъщата войска продължава да представя тази вест на света, докато Михаил не се изправи и времето на човешката благодат не приключи.

Ще продължим тези мисли в следващата статия.

А в полунощ се нададе вик: Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете. Матей 25:6.